

První
OPRAVDOVÝ
polibek

KASIE WESTOVÁ

První opravdový polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová

První opravdový polibek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

První
OPRAVDOVÝ
polibek

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

FAME, FATE, AND THE FIRST KISS

Copyright © 2019 by Kasie West

All rights reserved.

Translation © Adéla Špínová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-900-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-925-2 (1. zveřejnění, 2019)

MÉMU DONAVANOVĚ, KTERÝ MÁ VELKÉ SRDCE,
ZVĚDAVOU HLAVU A NAKAŽLIVÝ SMÍCH.
DĚLÁŠ MŮJ ŽIVOT LEPŠÍM, MILUJU TĚ!

Tanec mezi hroby

INT. SÍDLO GRAHAMOVÝCH - NOC

SCARLETT, sedmnáctiletá dcera zámožného šlechtice a lovce zombií LORDA LUCASE GRAHAMA, popochází po svém pokoji, v krbu hoří oheň. Napjatě očekává návrat svého otce a BENJAMINA SCOTTA, za něhož se doufá provdat, z lovu.

SCARLETT

Kde jste?

EXT. LES - NOC

V lese obklopujícím sídlo odrážejí LORD LUCAS a BENJAMIN SCOTT, devatenáctiletý nápadník SCARLETT GRAHAMOVÉ, ze sedel svých koní útok vzteklé hordy zombie.

LORD LUCAS

Zabíjejte, jenom když to bude nezbytně nutné! Pořád pro ně existuje naděje. K léku máme blíž než kdykoli předtím.

BENJAMIN

Je jich moc!

LORD LUCAS

Ústup!

KAPITOLA 1

„Rozpadá se ti obličej.“

Sáhla jsem si na bradu, kam mířil Grantův upřený pohled, a nahmatala tam dlouhý kus umělé kůže, který mi maskérka přilepila na obličej, visící na vlásku.

„Má se mi rozpadat. Jsem zombie.“ Jsem zombie! Hraju ve svém prvním filmu, a hned s Grantem Jamesem. Se superstar Grantem Jamesem. Natáčeli jsme už týden, ale husí kůže z téhle skutečnosti jsem pořád ještě nedokázala setřást.

„Nemyslím si, že by měl vypadat takhle,“ namítl Grant.

„Rozpadá se mi obličej,“ řekla jsem a otočila se na Remyho, našeho režiséra. Seděl za kamerou a monitorem spolu s asi deseti dalšími lidmi.

Mikrofonista vpravo ode mě zavrčel a opřel si tyč o rameno. Tuhle scénu jsme točili už nejmíň podvacáté a jeho nejspíš bolela ruka.

„Make-up! Leah!“ zavolal Remy. „Potřebujeme opravit obličej.“

I když díky obřímú bezestínovému stanu nedopadaly paprsky slunce přímo na scénu, z půdy kolem nás vyza-

řovalo obrovské teplo. Na září bylo v Los Angeles vážně dost horko. Dneska se natáčelo na hřbitově, a kdybychom tu měli zůstat ještě dlouho, nepochybně bych si začala připadat jako opravdová zombie, která se postupně pomalu roztéká.

Leah přiběhla se svou taškou nacpanou materiálem a pustila se do rekonstrukce mého obličeje. Do záběru vstoupil i Remy. „Potřebuju, abyste do téhle scény dostali nějakou chemii, oba. Nic necítím.“

„To já taky ne,“ zamumlal Grant.

Nevyzařovali jsme žádnou chemii? Byla jí tam spousta, když jsme se potkali na konkurzu. Nejspíš tomu nepomáhala moje proměna v zombie.

To ale dokážu napravit. U filmu jsem sice nováčkem, ale v herectví jako takovém ne. Účinkovala jsem v několika reklamách, ve dvanácti školních hrách a čtyřikrát jsem dostala epizodní roli v *Bufetu*, úspěšném televizním seriálu. Jasně, z televize si mě pamatovali asi tak tři lidi, ale to přece vůbec neznamená, že nejsem dobrá. Tenhle film je moje velká příležitost. A moje první skutečná šance ukázat, že jsem potenciální hvězda.

Zůstala jsem naprosto nehybná, zatímco mě Leah dlouhala a rýpala do brady. Grant vzadu chodil sem a tam, překračoval hromádky hlíny a obcházel umělé náhrobky. Mumlal si svůj text, přičemž úplně vynechal dvě věty. Nic jsem neříkala. To byla Remyho práce.

Leah udělala krok dozadu, prohlédla si můj obličej a prohlásila: „Dokonalé.“

Usmála jsem se. „Sluší mi to?“

Se smíchem mě plácla přes ruku a vrátila se na svoje místo za monitorem.

„Dobře,“ ozval se Remy. „Všichni na místa.“

O tři hodiny později Remy zaburácel: „Stop! Pro dnešek končíme.“

Leah ke mně přiskočila, aby mi sundala předvyrobený kus masky, na něž mě nenechala sáhnout (byl moc drahý, vysvětlila mi jednou). Začala jsem něco říkat Grantovi, když jsem si všimla, jak se za světly a monitory proplétá chumlem lidí můj táta s očima upřenýma na Remyho. Zatrepala jsem rukama a doufala, že to Leah popožene. Jakmile se mnou skončila, vrhla jsem se tátu zadržet. Jenomže jsem nebyla dost rychlá. Než jsem k němu doběhla, vykládal už něco o náležitém počtu přestávek pro nezletilou herečku. Remyho výraz byl nečitelný.

„Tati,“ vykřikla jsem. „Jsi tady. Už zase.“

Bez zaváhání odtušil: „Jsem tady už dvě hodiny a za tu dobu nebyla jediná přestávka.“

„Budeme na to myslet,“ prohlásil Remy.

„Díky, Remy,“ řekla jsem. „Uvidíme se zítra.“ Zavěsila jsem se tátovi za loket a odtáhla ho ke svému přívěsu.

„Lacey,“ upozornil mě, „ještě jsem neskončil.“

„A neříkal jsi mu to samé už včera?“

„A očividně se to minulo účinkem.“

„Tati, jsem v pohodě. Měli jsme spoustu přestávek, fakt. Stejně půlku času trávíme postáváním kolem, protože se čeká na přesun světel.“ Před námi byly ještě nejmíň dva měsíce natáčení. Takhle to dál nešlo.

„To není totéž jako přestávka mimo plac,“ namítl táta, když jsme zastavili před mým přívěsem. Podíval se na dveře a potom zpátky na mě. „Nejedeš rovnou domů?“

Jasně. Domů. Jako nezletilá jsem tu z hlavních herců byla jediná, kdo nebydlel ve svém přiděleném přívěsu, který se spolu se zbytkem vybavení přesouval na jednotlivé lokace. Musela jsem se každý večer trmáčet nejmíň čtyřicet minut (podle toho, kde jsme ten den natáčeli) do bytu svého táty... Na místo, které mi vůbec nepřípadalo jako domov. Naposledy jsem s tátou žila v jedné domácnosti před sedmi lety a oba jsme si na to teď pořád ještě zvykali. Když mi nabídl, že se přestěhuje do L.A. se mnou, myslela jsem si, že mě chce konečně podpořit v mé herecké kariéře. Nedošlo mi ale, že ve skutečnosti touží mít ji pod naprostou kontrolou.

„Musím nejdřív dodělat nějaké úkoly.“ Otevřela jsem dveře a vešla do přívěsu. Táta mě následoval.

„To mi připomíná – proč jsi řekla Tiffany, aby sem přestala jezdit?“

Sedla jsem si na pohovku a rozvazovala si boty. „Komu?“

„Tiffany. Svoji učitelce.“

„Aha, téhle. Neřekla jsem jí, aby sem nejezdila. Skončila.“

„Opravdu?“

Opravdu... po tom, co na mě už třetí den za sebou musela dvě hodiny čekat. Měla jsem sice na každý den přesný rozpis natáčení, občas se nám to ale protáhlo.

„Ano, opravdu. A navíc, drahý otče, nepotřebuju žádné doučování,“ řekla jsem mu teatrálně. „Domácí úkoly můžu

dělat i sama.“ Táta mi tady poblíž našel školu, která zajišťuje moje domácí studium. Pololetí začalo před třemi týdny, ještě před začátkem natáčení. Po jeho skončení dodělám zbytek čtvrtáku doma, s mámou a s kamarády. Nejspíš proto jsem nevěnovala příliš mnoho pozornosti domácím úkolům ani mailům, které jsem každý týden dostávala od své místní učitelky.

„Máš pravdu. Doučování by nebylo nutné, kdybys všechny svoje úkoly dělala a taky je sama od sebe odevzdávala,“ odpověděl mi stejným tónem. Usmála jsem se. Můj táta byl tak trochu nerd. Chodil jen v plátěných kalhotách a kaštanové vlasy nosil ulízlé s pěšinkou na straně. S trochou snahy by ale mohl hrát hlavní mužskou roli. Kývl hlavou k mým domácím úkolům ležícím na stole. „Kvůli tomu jsem ti sehnal náhradu. Někoho, kdo bude informovaný o tvých časových možnostech i o jejich změnách.“

Přestala jsem se usmívat. „Cože? Ne, tati. Pustím se do toho, slibuju. Nepotřebuju k tomu chůvu. Tohle je ta největší příležitost mého života. Potřebuju se soustředit. Vžívám se do povahy zombie. A těch se žádné samostudium netýká.“

Táta ukázal na můj make-up. „Nějak mi nepřípadá, že by *tohle* byla ta největší příležitost, jakou ti kdy život přinese. A skvělá věc na škole je to, že pokud ji doděláš, máš něco, na co se můžeš spolehnout, i když ti ty tvoje příležitosti nevyjdou.“ Zvedl můj sotva načatý štos úkolů. „Očekávej ho zítra.“

„Jeho? Najal jsi mi na doučování chlapa? To bude divné, trávit čas s cizím chlapem v přívěsu.“

„Není to žádný chlap. Tentokrát jsem najal studenta z tvojí místní školy. Prospěje ti trávit čas s někým stejně starým.“

„Nemyslíš si, že stejně starý kluk mě bude spíš rozptylovat?“

„Vymýšlíš dost nápadité kličky, aby ses z toho vykroutila. Ne, nemyslím. Víím, jak uvažuješ. Kluci by ti překáželi v cestě k velkým snům. Nepamatuju si, kdy jsi naposledy nějakému věnovala sebemenší pozornost.“

„Věnovala bych, kdyby o ni stáli.“

Ozvalo se zaklepaní na dveře a dovnitř strčil hlavu Aaron, patnáctiletý syn našeho režiséra. „Můžu pro tebe něco udělat, Lacey?“

Usmála jsem se. „Hodila by se mi lahev vody. Prosím.“

„Lacey si pro ni může dojít sama,“ řekl táta.

„Mně to nevadí. Jsem tu na výpomoc.“ Aaron došel k malé lednici v kuchyňském koutku. „Dneska ráno jsem ti lednici naplnil zásobami pití.“ Vytáhl lahev vody a podal mi ji.

„Jsi nejlepší. Děkuju!“

Podíval se do země a tváře mu zrůžověly.

Na stole mi zabzučel telefon. Na place jsme mobily mít nesměli, takže tam na mě čekala nahromaděná upozornění z celého dne. Napsala jsem heslo a rychle prolétla zprávy. Byly hlavně od Abby a ostatních přátel doma.

„Ještě něco?“ ozval se vedle mě Aaron.

„Ne, ne. Nic nepotřebuju.“ Zvedla jsem lahev vody. „Díky.“

Přikývl, vycouval z mého přívěsu a zavřel za sebou dveře.

„Kdy ti přidělili nosiče vody?“ Táta zatahal za list visící na stonku jedné z růží, které mi první natáčecí den poslala

máma. Teď, o sedm dní později, začínaly pomalu uvadat. „Myslel jsem, že asistentku ti dělá Faith. Na co potřebuješ dva lidi?“

Odšroubovala jsem víčko a napila se z lahve. „Tati, Faith je asistentka režiséra. A tohle byl jeho syn. Nemluv o něm jako o nosiči vody. Myslím, že chce dělat u filmu, až vyroste.“

„A proto ti nosí pití?“

„Ne, prostě za mnou pořád běhal a ptal se mě, co pro mě může udělat. Nejdřív jsem se mu snažila vysvětlit, že nic nepotřebuju, ale vypadalo to, že ho to fakt mrzí. A tak ho občas o něco poprosím. Je to jednodušší.“ Postavila jsem si vodu na stůl a rozvázala si stužky na vlasech. Pověsila jsem je na věšák v koutě.

„Rozumím,“ řekl táta, i když to tak ani trochu nevypadalo. „Takže, jak to dneska šlo? Už s tím chceš praštit?“

Nakrčila jsem na něj nos. „Budeš první, komu to oznámím, pokud to vůbec budu chtít kdy vzdát. Jestli na to dojde, zkus nebýt moc škodolibý.“

Položil si ruku na srdce, jako kdyby se ho to hluboce dotklo. „Víš, že bych nikdy nedokázal být škodolibý.“

„Ne, jenom by ti ze vší té radosti explodovala hlava.“

„Víš, že tady nejde o mě.“

„Já vím, já vím. Jde o tvoje nejhlubší obavy o moje křehké ego.“

„Jenom si myslím, že není nic špatného na tom zůstat dítětem, dokud nemusíš dospět. Tenhle průmysl umí s lidmi nadělat šílené věci.“

„Ti lidi ale nemají tebe, tati.“ Objala jsem ho. To jediné, z čeho jsem právě teď šílela, byl on, jenomže to byl můj táta

a tátové tohle prostě dělají, a tak jsem mu to odpouštěla. Ani můj absurdně starostlivý otec mi nemohl vzít nadšení z toho, kde jsem a co dělám.

Ramena se mu zvedla a zase klesla. „Takhle mě vždycky přemluvíš.“

„A navíc už nejsem žádné dítě.“ Chytila jsem růžek latexu a pomalu si ho stahovala z obličeje. „Tati, pomoc. Rozpadá se mi obličej.“

„Fakt mi takhle ukazuješ, že nejsi žádné dítě?“

„Máš pravdu. Špatné načasování.“ Došla jsem k toaletnímu stolku, odhodila na něj kus latexu a namočila si vatový tampon do jakéhosi magického odličovadla, které mi Leah dala hned první den. Falešná kůže s ním šla snáz dolů.

„Takže domů dorazíš do deseti a s hotovými úkoly,“ oznámil mi táta s rukou na klice.

„Jo.“

Odešel a cvakly za ním dveře.

Svezla jsem se na židli a okamžitě toho zalitovala, když se mi kostice korzetu zaryly do žeber a boků. Vstala jsem a povolila si ho. Líčení, které jsem musela strpět, vypadalo příšerně, ale kostýmy byly nádherné. Historické zombie měly dobrý vkus. Přejela jsem prsty po potrhaném rukávu nabírané blůzy.

Hodila jsem korzet na věšák a vzala do ruky telefon.

Abby ho zvedla po třech zazvoněních. „Ahoj, filmová hvězdo.“

„Ahoj! Právě mi od tebe přišla ta tisícovka zpráv za dnešek.“

„Já vím, že jsi říkala, že během natáčení nemůžeš mít mobil u sebe, ale to už je zvyk.“

„Rozumím. Taky mi chybíš!“

„Kdy budeš mít volno, abys mohla přijet navštívit svoje nezajímavé kamarády ze střední Kalifornie?“

Ucítila jsem bodnutí u srdce. Ani na vteřinu jsem nezařadovala, že jsem roli Scarlett přijala, ale bylo těžké opřít se od stesku po domov. Měla jsem pocit, že jsem milion kilometrů daleko od svých kamarádů, kteří pořád dělají to, co jsme dělávali společně – scházejí se po škole v bufetu a plánují víkendy. „Moji kamarádi ze střední Kalifornie jsou nejzajímavější na světě, jenomže to vypadá, že dalších několik týdnů budeme točit v podstatě nonstop. Zvláště teď, když to nejde moc dobře. Mezi mnou a Grantem očividně vyprchala chemie.“

„Jak to?“

„Nejspíš proto, že po většinu času vypadám jako červy rozežraná smrt.“ Sáhla jsem po ubrousku a začala si z kůže stírat zbytky make-upu a lepidla. Dneska večer budu potřebovat dlouhou sprchu. Normálně zrzavé a kudrnaté vlasy jsem teď měla rovné a zašpiněné tak, až vypadaly skoro hnědě.

„Pořád nechápu, proč vlastně má jeho postava touhu líbat tu tvoji v tomhle stavu.“

„Protože opravdová láska překoná úplně všechno. Spíš by ti mělo dělat starosti, proč *moje* postava chce líbat *jeho*. Jsem zombie. Dobře, částečně vyléčená zombie, ale stejně, neměla bych prahnout po sněžení jeho mozku? Ve filmech asi nemusí všechno dávat smysl.“

„Dává to smysl. Opravdová láska přece překoná úplně všechno. Je to vlastně dost sladké.“

Zasmála jsem se. „Promlouvá z tebe zamilovaná žena. Jak to jde s Cooperem?“

„Skvěle.“

„Takže tenhle scénář, kdy se z nejlepších kamarádů stanou milenci, bys doporučila?“

„Naprosto jednoznačně. Proč? Máš nějakého nejlepšího kamaráda a chtěla bys z něj mít něco víc?“

„Ha! Já žádné kamarády nemám. Právě jsem se sem přestěhovala, bydlím se svým rozvedeným a výrazně nespolečenským otcem a každý den trávím na place.“

„Nedošlo mi, že jsi jediná, kdo v tom filmu hraje.“

Stiskla jsem rty. „Máš pravdu. Taky jsem asociální.“

„Což mi připadá dost divné. Tady jsi královnou společenských akcí. Pořádáš párty při každé příležitosti.“

Prošla jsem kolem věšáku a přejela rukou po oblečení, které tam viselo odložené. Cítila jsem, jak mi hedvábná látka klouže mezi prsty.

„Jsi tam ještě?“ zeptala se mě Abby.

„Připadám si trochu pod tlakem. Tohle je skvělá příležitost a já mám hrůzu z toho, že si to pokazím.“ Bylo to poprvé, kdy jsem to přiznala nahlas. Nejspíš kvůli tomuhle jsem se cítila divně a Remy mezi mnou a Grantem neviděl žádnou chemii. Potřebovala jsem si odpočinout. Pomalu jsem se nadechla a vydechla.

„To mě mrzí,“ řekla mi Abby.

„Už dost o mně. Jak ti jde malování? Zveřejnila jsi na webu nějaké další obrazy, nad kterými bych mohla slin-

tat?“ Z Abby se jednou stane světoznámá malířka, tím jsem si byla jistá.

„Ne. Všechn čas mi zabírá škola.“

„Škola je zabiják času, to je fakt. Což mi připomíná, že dneska do deseti musím udělat aspoň půl složky domácí přípravy. Měla bych jít.“

„Jasně. Hodně štěstí,“ řekla Abby.

„Pozdravuj Coopera.“

„Užij si práci na chemii s Grantem Jamesem. On to možná necítí, ale čekala bych, že ty s tím při jediném pohledu na jeho obličej nebudeš mít nejmenší problém,“ prohlásila. „Je naživo stejně k sežrání jako na plátně?“

„Ještě víc.“ A celý štáb i všichni herci to vědí, včetně jeho samotného.

Abby se zachechtala. „Máš náročnou práci, Lacey Barnesová. Extra náročnou.“

„Já vím. Někteří z nás jsou povolání k obětem za vyšší dobro. A jiní musí dobře zaplatit, aby se na takové mohli dívat.“

„Tak se měj.“

Obě jsme zavěsily a já jsem sáhla po složce s domácími úkoly. Pracovala jsem na nich dobrých pět minut, než moje mysl zabloudila zpátky k tomu, co se dneska odehrálo na place. To, co doopravdy potřebuju studovat, je Grant James. Abby měla pravdu, musím zapracovat na chemii. A přesně vím, jak na to.

Tanec mezi hroby

INT. SÍDLO GRAHAMOVÝCH - RÁNO

BENJAMIN si v pracovně povídá se SCARLETT, zatímco její kamarádka a garde EVELIN, dvacetiletá dlouholetá rodinná přítelkyně, sedí v koutě s knihou. Ve skutečnosti ale poslouchá každé jejich slovo. Scarlett o tom neví, ale Evelin je do Benjaminu zamilovaná.

SCARLETT

Jste v pořádku? Nestalo se vám včera nic?

BENJAMIN

Zvládli jsme je zahnat, ale jen stěží. Obávám se, že váš otec se příliš upíná na jejich záchranu, než aby se soustředil na živé.

SCARLETT

Jsou živí, Benjamine. Uvidíte. Otec dokončí svůj lék a vzkřísí je.

BENJAMIN

Doufám, že máte pravdu. Kvůli nim.

EVELIN

Kvůli nám všem.

Ozve se hlasitá rána, oknem prolétne kámen a se zaduněním dopadne na koberec těsně za Scarlett. Benjamin obě ženy rychle vyžene z místnosti.

BENJAMIN

Schovejte se! A nevycházejte, dokud vám neřeknu, že je to bezpečné!

KAPITOLA 2

Museli jsme se s Grantem spřátelit i mimo plac. V tom to celé bylo. Ne že bychom spolu mezi záběry vůbec nepromluvili nebo si nezavtipkovali, očividně to ale nestačilo. Kdybychom se kamarádili i jinde, jako naše reálná já, líp by se nám spolupracovalo před kamerou. Natáčeli jsme teprve týden, ale tohle mě mělo napadnout už dřív.

Bylo skoro osm, takže mi zbývala asi hodina a půl na to, abych si pojistila přátelství s Grantem, než mě táta bude očekávat doma. Když jsem se proplétala mezi zbývajícimi členy štábu, kteří sklízeli světla z dnešního natáčení, musela jsem se na chvíli zastavit a rozhlédnout kolem sebe. Byla jsem na opravdovém filmovém place a natáčela opravdový film. O tomhle jsem snila, co jen pamatuju, a teď se to konečně stávalo skutečností. *Spokojenost* nebyl úplně správný pojem, jakým bych své pocity mohla popsat. Možná *euforie* nebo *živost* – že všechno, co jsem v životě udělala, mě konečně dovedlo až sem.

Před zátarasy obklopujícími Grantův přívěs hlídali dva sekuriťáci. Tenhle přívěs stál stranou od ostatních,

jako kdyby Grant nechtěl mít co do činění s obyčejnými herci.

Hlídači byli starší, mohlo jim být něco přes čtyřicet. Zamávala jsem na ně.

„Zdravím, slečno Barnesová,“ řekl mi jeden z nich.

„Dobrý den, jdu jenom na chvilku za Grantem.“

„Víte, že přijdete?“

„Ne, ale napadlo mě, že bychom si mohli projít scénář.“

„Když tu chvíličkou počkáte, zeptám se ho.“ Sáh si na rameno pro vysílačku a nahlásil mě někomu dalšímu. Nepochápala jsem, na co je potřeba prostředník. Grantův přívěs stál s rozsvícenými světly přímo za nimi. Stačilo by udělat nějakých dvacet kroků a zaklepat. Sekuritáci zjevně neměli povolený přístup k jeho karavanu... anebo k jeho dveřím. Všichni jsme tam stáli mlčky – já a dva třikrát větší chlapi.

„Musíte tady hlídat celou noc?“ zeptala jsem se, když se ticho táhlo víc než minutu.

„Jo, musíme. Máme noční směnu.“

„Mimochodem, já jsem Lacey,“ vyhrkla jsem, ale pak mi došlo, že mě oslovil jménem.

„Ano, víme, kdo jste.“

Usmála jsem se. „Společenské zvyklosti udávají, že tohle je ta chvíle, kdy mi na oplátku sdělíte svoje jména.“

„Aha, jasně.“ Ten, který doteď mluvil jako jediný, mi řekl: „Já jsem Duncan a tohle je Phil.“

Duncanovi zapraskalo ve vysílačce a ozval se ženský hlas. „Pošli ji dál.“

„Nechte mě hádat,“ řekla jsem. „Můžu jít dál?“

Duncan se usmál a ustoupil o krok stranou. „Jděte dál, potížístko.“

„Nejste první, kdo mi dal takovou přezdívku,“ poznamenala jsem.

„O tom nepochybuju.“

Když jsem procházela kolem Duncana, poplácala jsem ho po rameni. Po příchodu ke Grantovu přívěsu jsem zaklepala na dveře.

„Dále,“ ozvalo se.

Vzala jsem za kliku a vyskákala po dvou kovových schůdcích. Grant měl mnohem větší přívěs než já. To bylo první, co jsem si uvědomila. U jedné stěny dlouhá pohovka, u druhé stůl, plochá televize, úžasná kuchyň a vzadu zavřené dveře, které nejspíš vedly do ložnice. Druhá věc, jíž jsem si všimla, byl on. Seděl na pohovce a jedl proteinovou tyčinku. Na sobě měl tepláky vyhrnuté ke kolenům a triko. V civilním oblečení jsem ho už nějakou dobu neviděla. Zvykla jsem si na jeho nabírané košile, vázanky a vestičky. Takhle se svému devatenáctiletému já podobal víc. Podíval se na mě bleděmodrýma očima. Ano, k ješitnosti měl důvod.

„Ahoj,“ pozdravil mě. „Skoro jsem zapomněl, jak bez všeho toho make-upu vypadáš.“

„To jsem si myslela.“ Podepřela jsem si bradu rukama, jako kdybych dávala svůj obličej na výstavu. „Vryj si to do paměti na zítra.“

Polovičatě se na mě usmál a zvedl ruku s tyčinkou. „Chceš taky?“

„Ne, díky.“

„Myslel jsem, že jsi odjela domů.“

„Ne.“ Ukázala jsem na volný polštář vedle něj. „Můžu si přisednout?“

Svezl na podlahu nohu, kterou měl předtím přehozenou přes polštář uprostřed pohovky, a odpověděl: „Jasně.“

„Taaakže...“ Sedla jsem si a rozhlédla se kolem. Okamžité přátelství nebylo zrovna něco, o co bych se snažila často. Neměla jsem problém se s někým skamarádit, ale taky jsem běžně nemívala pocit, že na vazbě k jinému člověku závisí moje kariéra. A to zjevně stačilo, abych zapoměla, jak se s lidmi normálně bavím. Všimla jsem si knihy na stole naproti nám. „Čteš rád?“

„Občas.“

Cinkl mu telefon. Podíval se na něj a něco napsal. Natáhla jsem se ke stolu a knihu zvedla. Byl to *Tanec mezi hroby*, předloha filmu, který jsme natáčeli. Přečetla jsem ji hned potom, co jsem tuhle roli dostala. Grantova záložka se nacházela někde u padesáté stránky. „Ty jsi to ještě nedočetl?“ zeptala jsem se trochu překvapeně.

„Pracuju na tom.“

„Nemyslíš, že knížka ti představí hlubší verzi postavy, se kterou můžeš pracovat?“

„Rád dávám svým postavám něco ze sebe sama.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“ zavolal.

Dovnitř vešla Amanda. Ta hrála Evelin, moji nejlepší kamarádku, hodnou, odvážnou a zamilovanou do mého snoubence. Mohla nosit čisté šaty a svou krásnou hnědou kůži udržovat mimo dosah jakéhokoli znetvořujícího

make-upu. Ve skutečném životě jsem toho o ní věděla ještě míň než o Grantovi.

Nesla v rukou dvě lahve piva. Obočí jí vystřelilo vzhůru, jakmile mě spatřila. „Ahoj.“

„Je jedno z těch piv pro mě?“ zeptal se Grant.

„Ano, pane. Říkala jsem si, že by ti mohlo přijít vhod, když jsi včera večer mluvil o svém staženém krku.“ Podívala se na mě. „Nevěděla jsem, že tu budeš, jinak bych vzala i pro tebe.“

„V pohodě. Je mi teprve sedmnáct.“ Jako kdybych se tady ještě potřebovala nechat přistihnout s alkoholem. To by byl pro tátu dostatečný důvod, aby roztrhal moji smlouvu a poslal mě zpátky za mámou.

„Aha, jasně,“ odpovíděla Amanda. „Proto se tady pořád ochomýtá tvůj táta.“

Grant se uchechl a otevřel si lahev. Věděla jsem, že je mu jenom devatenáct, ale bylo mi jasné, že na něj se normální pravidla nevztahují. Jak stará je Amanda, to jsem neměla tušení.

„Pořád zapomínám, jak vypadáš nenamaskovaná,“ řekla mi.

Grant kopl nohou směrem k ní. „Teď jsem to taky říkal.“

Prohrábla jsem si vlasy rukou. Nebo se o to spíš pokusila – bylo to takřka nemožné. „Tohle je jedna z mých lepších podob.“

Amanda poplácala Granta po koleni. „Udělej mi místo.“

Grant se posunul ke kraji a ona se vmáčkla mezi nás. Byla jsem ráda, že přišla. Člověk navíc nám ulehčí konverzaci. „Vy dva spolu chodíte?“

Grant se zasmál. „Ne. Ale jsme dobří kamarádi.“ Přitukl si s Amandou pivem.

„Znali jste se už dřív?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ odpověděla Amanda. „Ale tady spolu trávíme dost času.“

Kdybych tady mohla zůstat nepřetržitě jako ostatní, nejspíš bych se s nimi taky sblížila.

„Co jste vlastně dělali, než jsem přišla?“ zeptala se Amanda.

„Vlastně nevím,“ řekl Grant. „Lacey se tu prostě objevila. Potřebovala jsi něco, Lacey?“

„Ne, jenom jsem si chtěla chvíli pokecat. Remy dneska mluvil o chemii mezi námi dvěma a mě napadlo, že by nám to mohlo prospět.“

Grant s Amandou se po sobě podívali. „Jo, to by mohlo,“ prohodil Grant.

„O co jde? Je tu něco, o čem bych měla vědět?“ zeptala jsem se, protože se o tom ti dva zjevně už bavili.

„Ne, nic,“ řekla mi Amanda. „Propracuješ se k tomu.“

„Já vím,“ odpověděla jsem. To, že jsem mladá, ještě neznamena, že neumím hrát. Povzdechla jsem si a rozhlédla se po přívěsu. Nefungovalo to. Připadalo mi to nucené, neohrabané. Potřebovala jsem nějakou aktivitu. „Pojďte si zahrát nějakou hru. Máš tady karty?“

„Hmm...“ Grant ukázal směrem ke skřínce u dřezu. „Zkus to tam.“

Vstala jsem a otevřela ji. Vzadu za štosem papírů a otevřené pošty jsem našla balíček karet. Vytáhla jsem ho a zvedla do vzduchu. „Nechť hry započnou.“

„Co budeme hrát?“ zeptala se Amanda. „Autobus?“

„Haha.“ Sedla jsem si ke stolku a karty zamíchala. „Ne, hraje se to takhle. Je to jako přebíjená – kdo má nejvyšší kartu, bere všechny. Jenže v téhle hře navíc ten, kdo má tu nejnížší, musí říct něco o sobě. Vyhrává ten, kdo získá všechny karty.“ Nejen že mi tohle pomůže Granta líp poznat, ale soutěžení vždycky oživí atmosféru. Zábava lidi sblížuje.

Poplácala jsem stůl před sebou. „No tak, vy dva, noc už mladší nebude.“

„Tak jako ty,“ poznamenala s úsměvem Amanda, ale vstala a sedla si naproti mně. Nevěděla jsem, jestli to měl být vtip, nebo jestli si mě z nějakého důvodu dobírala. Tak jako tak jsem se nenechala rozhodit.

Amanda se podívala na Granta, který už zase koukal do mobilu. „Nebud' sketa. Zahraj si s námi.“

Grant zůstal sedět na místě. „Tahle hra nemá žádný smysl. O mně už všichni všechno vědí.“

„Grante,“ zavrčela Amanda varovným tónem.

Otráveně zabručel a přisedl si k nám.

Rozdala jsem karty. „Nechte je ležet lícem dolů, všichni je otočíme naráz. Jste připraveni?“

Oba přikývli.

„Dobře... teď.“

Otočili jsme karty. Měla jsem spodka, Amanda osmičku a Grant skončil s trojkou.

„A máme tu prvního poraženého,“ ohlásila jsem.

„Samozřejmě,“ odušil Grant.

„Nikdy jsem neviděla poraženého, který by se tolik podobal vítězi,“ prohlásila Amanda.

Aha. V tom byl ten problém. Sice spolu nechodili, ale Grant se jí očividně líbil. Stála o něj a myslela si, že jí ho chci přebrat. Za pár týdnů se s ním budu muset líbat před kamerou, ale mimo plac mě nezajímal. Dobře se na něj dívalo, to ano, ale nestálo mi to za zdržení v cestě za mojí kariérou.

„Takže, Grante,“ řekla jsem. „Předhod' nám něco zajímavého, co jsme si o tobě ještě nepřečetly v bulváru.“

„Možná by bylo jednodušší uvést na pravou míru věci, které jste si o mně už přečetly.“

„To by taky šlo,“ souhlasila jsem. Tak jako tak je to něco nového.

„Dobře, takže ve skutečnosti nemám kocoura jménem Buddy. Jmenuje se Bucky.“

„Bůůů,“ ozvala se Amanda. „Řekni nám něco zajímavého.“

„Na to budete muset vyhrát víc než jednou,“ namítl.

„Ne,“ řekla jsem. „Takhle je to dobře. V téhle hře je klíčová rychlost, takže někdo něco řekne a hned jdeme na další kolo.“ Položila jsem ruku na balíček karet. „Navíc, nevěděla jsem, že jsi kočičí typ. Proč sis ho sem nevzal s sebou?“

„Když natáčím, zůstává u rodičů.“

„Dál,“ řekla Amanda a všichni jsme otočili karty.

„Amanda,“ ohlásila jsem, když skončila nejníž. Luskl jsem prsty. „Rychlost.“

„Ano, ráda jezdím rychle.“

Obrátila jsem oči v sloup, ale všichni jsme otočili další várku.

Grant zabubnoval dvěma prsty do stolu. „Hrával jsem.“

„Na bicí?“ zeptala jsem se. „Šlo ti to?“

„Proč myslíš, že jsem se radši dal na herectví?“

Zasmála jsem se. „Mnohem praktičtější.“

Další kolo jsem prohrála já. „Zvládnou sama sníst velkou pizzu, celou.“ I když v poslední době bych to neudělala. Teď jsem si totiž hlídala prakticky každé sousto.

„Fuj,“ prohlásila Amanda a otočili jsme další karty.

Teď hra nabírala obrátky.

„Viděla jsem úplně všechny animované filmy od Disneyho,“ vykřikla Amanda.

„To je výkon,“ uznala jsem.

„Běhával jsem závodně,“ řekl Grant, když prohrál další kolo. „Rád běhám.“

„Nesnáším zvířata,“ prozradila jsem na sebe já. „Smrdí a nechávají všude spousty chlupů.“

Grant zalapal po dechu a Amanda se zachechtala.

„Umím spát dvanáct hodin v kuse,“ řekla Amanda. „Ve vytrvalostním spaní bych porazila každého.“

„Moje slabost jsou hranolky s carne asada,“ pokračoval Grant. „Trávím v posilovně denně o hodinu víc, abych si je mohl dát.“

„Hrála jsem ve třech různých telenovelách,“ pochlubila se Amanda.

„Pěkně,“ odpověděla jsem.

„A teď hraju ve filmu,“ dodala.

„Fakt?“ zeptal se jí Grant. „V jakém?“

„V tom nejlepším na světě,“ prohlásila jsem.

Grant se zachechtal a Amanda vykřikla: „Slyšte, slyšte!“

Další kolo jsem prohrála já. „Ráda zpívám,“ řekla jsem.

„Óóó, můžete si spolu založit kapelu,“ navrhla Amanda.

„Nechci ve svojí kapele druhořadého bubeníka.“

Grant mě šťouchl do ramene. Amanda si sesbírala z prostředka stolu karty za vyhrané kolo.

V dalším prohrál Grant. „Jednou jsem požádal dívku o ruku a ona mě odmítla.“

Amanda se zarazila, jak se natahovala pro karty. „Cože?“

„Je ti sotva devatenáct,“ poznamenala jsem.

„A tehdy nám bylo pět.“

Vyfoukla jsem vzduch mezi rty a hodila po něm kartu.

„Tu si nechám,“ prohlásil a přihodil si ji na svoji hromádku.

Skončili jsme o několik kol později a vyhrála Amanda. „Dáme si to znovu,“ řekla.

„Počkat,“ vyhrkla jsem, když jsem si všimla hodin na stěně. „Jdou ty hodiny přesně, nebo to není pravda?“ Ukazovaly za deset minut deset.

„O-ou,“ odpověděla Amanda. „Holčička má večerku. Proměníš se teď v dýni?“

„Vytahuješ na mě disneyovky,“ ohradila jsem se.

„To si piš.“

„Musím jet. Bylo to fajn.“ Vstala jsem.

„To *bylo*,“ souhlasila Amanda. „Uvidíme se zítra na place.“

„Zapamatuj si můj obličej,“ řekla jsem Grantovi a mrkla na něj.

Ušklíbl se.

Seskákala jsem po schůdcích na asfalt a připadalo mi, že to proběhlo uspokojivě. Zůstali jsme dost na povrchu, ale to se u první hry dalo čekat.

Stačila jsem udělat jenom pár kroků, než jsem za sebou slyšela otevírání dveří. Ohlédla jsem se a spatřila Amandu.

„Hele, můžu s tebou na minutku mluvit?“ zeptala se mě.
„Jasně.“

Ohlédla se přes rameno na zavřené dveře přívěsu a odvedla mě o kousek dál stranou. „Vím, že Grant říkal, že nejsme spolu, ale já bych chtěla.“

„Aha.“ To mi došlo taky.

„Jenom jsem to chtěla vyjasnit.“

Zvedla jsem ruce do vzduchu. „Je jenom tvůj. Já nerandím.“

„Dobře, jenom... Počkej, cože? Nerandíš? Jako že vůbec?“ Zmateně svraštila svá tmavá obočí. „Z náboženských důvodů nebo tak něco?“

Zachechtala jsem se. „Ne, z kariérních důvodů. Nepotřebuju žádné rozptylování. Musím se soustředit.“

Usmála se. „Jasně.“ Pak pokynula hlavou zpátky ke Grantovu přívěsu. „Já se taky potřebuju soustředit.“

„Užij si to. Uvidíme se zítra.“

Amanda ušla dva kroky, pak se zastavila a zeptala se: „A když nerandíš, jak to vidíš s tou líbací scénou, kterou máte točit? Víš... hm... víš, co děláš?“

„Už jsem se s klukama líbala.“ I když jenom při hraní.

„No, tak kdybys potřebovala nějaké tipy ohledně chemie nebo líbaček, já jsem na to docela expert. Ostatně jsem královna telenovel.“

„Myslím, že v pohodě. Ale děkuju. Jenom jsem se potřebovala trochu pobavit s Grantem, a to se povedlo.“

„To ano. Musíme si to někdy zopakovat.“